

EL BON PASTOR

Revista per a preveres i diaques

Jo soc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. I dono la vida per les ovelles.

Número 114
octubre 2019
Any X

Pòrtic.....	3
ARMAND PUIG I TARRECH	
Un sol cor i un sol esperit	5
L'Església de Vic en camí sinodal	
PERE OLIVA	
Presents com el llevat	7
L'Apostolat del Mar. Església en sortida (II)	
RICARD RODRÍGUEZ-MARTOS	
Anunciar l'Evangeli	9
El mes missioner extraordinari	
MANUEL ROIG CISTERÉ	
Al servei de l'altar	11
«On teniu el tresor hi tindreu el cor»	
ALBERTO MORENO-PALANCAS FERNÁNDEZ	
Rentar els peus.....	13
Pors i esperances	
PAULA DARDER	
Reclinats sobre el pit del Senyor.....	14
L'espiritualitat missionera dels preveres	
ABEL TRULLS	
Un bisbe ens parla.....	16
El Concili Provincial Tarraconense fa 25 anys	
SALVADOR GIMÉNEZ	

Equip de redacció Agustí Borrell, Norbert Miracle, Xavier Morlans, Daniel Palau,
Armand Puig.

Disseny original Animaset

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014 revistaelbonpastor@gmail.com www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de la revista podeu fer els vostres donatius a

La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic

ARMAND PUIG I TÀRRECH
Rector de l'Ateneu
Universitari Sant Pacià

A la tarda del propassat 5 d'octubre vaig assistir al consistori públic en el qual es van lliurar l'anell i la birreta a tretze nous cardenals. La cerimònia va ser sòbria i entranyable, solemne i propera. El Papa Francesc va escollir com a lectura Marc 6,30-37a, el fragment evangèlic que es mou entre el retorn dels deixebles de la predicació i la decisió de Jesús de donar menjar a la multitud que l'escoltava. Les frases que marcaven el text eren la referida a la compassió de Jesús («quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor», v. 34) i la referida a la responsabilitat dels deixebles («doneu-los menjar vosaltres mateixos», v. 37). En paraules del Papa, els nous cardenals havien d'agermanar una cosa i l'altra, guiats per una lògica de la compassió que havia de ser l'eix de la seva vida. La compassió és, efectivament, allò que el pastor del poble de Déu ha de portar gravat amb ferro roent en el seu cor. No pot viure sense una mirada d'afecte i proximitat que li permeti descobrir, comprendre i abraçar les necessitats de la gent que l'envolta.

I dic «gent», i no batejats o cristians o fidels, perquè allò que Jesús va veure fou «una gran gentada», un poble ampli i bigarrat, mixte i mestís, en el qual hi havia de tot: gent que volia escoltar-lo, gent que anhelava de veure-li fer un gran miracle, gent encuriosida que desitjava comprovar amb els propis ulls la fama d'aquell profeta de Natzaret. Jesús no selecciona els auditoris. És un profeta del poble que vol aplegar una comunitat de poble, una barreja de justos i pecadors, de pietosos i marginals, d'homes, dones i infants. Doncs bé, és davant aquesta gentada heterogènia i dispar que el seu cor es commou. Jesús es compadeix d'una gent que buscaven un pastor, algú que els guiés i nodrís, que recollís les seves llàgrimes i fes camí al seu costat. Eren gent molt diversa però compartien un mateix desig: seguir la veu d'algú que els parlés i els acollís, que els comprengués i els ajudés a ser millors, que els fes amics del bé i els mostrés els camins de Déu en el món i els camins del món cap a Déu. Demanaven, sabent-ho o sense saber-ho, que el seu cor quedés transformat per la compassió que brolla de l'Evangeli.

Jesús, però, no es reserva per a ell tot sol la responsabilitat de ser missatger de la bona nova de la compassió. Més aviat situa l'Evangeli de la compassió en el terreny concret d'allò que cal fer, i convida els deixebles a compadir-se de la gent dels centres i les perifèries, dels pobles i els extraradis. Compadir-se vol dir, en aquest cas, donar menjar

als qui tenen gana i no saben on cercar l'aliment que necessiten. Em sembla, doncs, que es podria dir que el menjar que els deixebles han de repartir és, precisament, l'Evangeli de la compassió –que més endavant en el text pren el nom d'Eucaristia! Aquest Evangeli orienta les paraules de Jesús i atrau fins al punt que la gran gentada, el poble de Déu reunit, només té oïdes i ulls per a comprendre allò que Jesús els vol dir. Ell ha mirat la gent amb compassió i ara vol que els deixebles nodreixin les persones amb el mateix menjar, que exerceixin la misericòrdia envers aquella multitud que té fam de la Paraula que surt de la boca de Déu, que mirin tot el poble de Déu –no tan sols uns quants– amb uns ulls plens d'afecte i de fidelitat.

Després del consistori i de la subsegüent «visita di calore», en la qual els nous cardenals rebien les felicitacions de familiars i amics, vaig baixar a la plaça de Sant Pere. La posta de sol –el cèlebre «tramonto» romà– era espectacular, i el cel de color porpra anava en consonància amb el consistori d'aquella tarda. Però allò que m'interessava era mirar de prop l'escultura, plantada en un costat de la plaça, de Timothy P. Schmalz «Angels Unawares» ('àngels sense saber-ho'), un títol inspirat en Hebreus 13,2 («no us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels»). Com si es fes ressò de l'Evangeli llegit en el consistori, l'escultura presenta una gran gentada de migrants i refugiats, de tots els orígens racials i culturals, dels temps presents i passats, els quals omplen totalment una barca que camina vers un destí incert. Dues ales d'àngel emergeixen del bell mig del grup de figures, indicant la sacralitat dels migrants i refugiats, poble sant de Déu que travessa la mar o els rius recurrent camins ignots i essent, com s'afirma en la pregària anual dels refugiats que fa la Comunitat de Sant'Egidio, «pelegrins d'esperança». Reprenent Hebreus 13,2 cal dir que aquests estrangers necessiten tota la compassió sota la forma d'acolliment i d'hospitalitat, de comprensió i d'integració, ja que participen, com a pobres del Senyor, de la sacralitat pròpia del mateix Crist. «Doneu-los menjar vosaltres mateixos!».

S'anava fent fosc, i el vermell dels núvols s'intensificava. Mentre me n'anava via de la Conciliació avall, vaig pensar en la unitat entre les paraules del Papa sobre la compassió i la potent escultura de la plaça sobre els refugiats que truquen a la porta de les nostres fronteres cercant l'Evangeli de la misericòrdia. Els podem donar aquest Evangeli si el vivim amb la força que ve del Sant Esperit. Tots som missioners de la misericòrdia. La tasca pastoral es fonamenta en la pràctica de la compassió, que és l'antítesi de la duresa i de la inflexibilitat. El poble de Déu demana uns pastors que visquin l'ardor missioner mitjançant una compassió sostinguda que penetri tota la seva acció pastoral. En aquest mes dedicat a la «Maximum Illud» del Papa Benet XV missió i compassió es donen la mà i es fecunden mútuament. Que la nostra acció a favor de l'Evangeli sigui sempre missionera, arrelada en la missió de les tres persones divines, i s'expressi en l'Evangeli de la compassió, gresol de les paraules i els fets de Jesús, Mestre i Senyor.

Un sol cor i un sol esperit

L'Església de Vic en camí sinodal

PERE OLIVA MARCH

Prevere del bisbat de Vic. Vicari Episcopal

El dia de la catedral de l'any 2018, el bisbe Romà, va convocar a l'Església de Vic a Sínode. A l'acabar la missa ens invitava a pregar, participar i a viure el Sínode. Seguidament al cap d'uns mesos va constituir-se una comissió preparatòria per al sínode. Les diverses subcomissions constituïdes hem anat elaborant un camí que va marcant el full de ruta d'aquest procés sinodal.

Aquest curs que iniciem és també el començament de la participació de tota l'Església diocesana. A partir del febrer, seguint unes pistes per a compartir, es constituïran els grups sinodals a les parròquies, en els moviments i en les comunitats. És un bon moment perquè tothom hi pugui dir la seva, des d'un obert a l'acció de Déu per a compartir amb d'altres el futur de la nostra Església diocesana.

Una carta que el Bisbe Romà ha adreçat als fidels diocesans: *Església de Vic, sigues el que ets!* Ens convida a tots a viure en profunditat aquest sínode per l'esperança. El valora com un ajut per: «a caminar tots junts, com els deixebles d'Emmaús el vespre del dia de Pasqua, sentint com el Senyor camina amb nosaltres i aviva en el nostre cor l'esperança per a portar-la als nostres germans, en la sortida missionera que la nostra fe ens demana d'una manera necessària i urgent»

El Sínode, és un procés dinàmic. Posar-se en moviment, caminar junts. I fer-ho des d'un veritable procés de conversió personal i comunitària. Una disposició a posar-se en camí, havent escoltat quin és voler de Déu per a les nostres parròquies i per la vida diocesana.

La fase consultiva que s'iniciarà a començament del 2020, marcarà el protagonisme de les aportacions que es faran des de les parròquies; i durant set o vuit mesos, aquests grups sinodals faran el seu camí, fins que al mes de setembre de 2021, una assemblea sinodal debatrà les propostes trameses des dels grups.

L'ànima de la sinodalitat, com comenta la carta del bisbe, és l'espiritualitat de comunió, on ens hem d'anar exercitant constantment; per això el camí del sínode ha d'estar marcat pel diàleg i l'escolta.

«Per poder viure millor el diàleg en la nostra vida eclesial en la quotidianitat i en aquest moment de gràcia que és el Sínode Diocesà, em sembla oportú de reprendre l'encíclica *Ecclesiam suam* de sant Pau VI. En aquell moment conciliar en què l'Església sent la urgència de sortir encara més a acomplir la seva missió en el món modern, entén que el manament missioner té un nom concret: el diàleg. L'Església ha d'entaular diàleg amb el

món que li pertoca de viure. (...) El diàleg és el camí que ens mena a la comunió i la unitat: el diàleg imprescindible per a viure la sinodalitat de l'Església i per a fer el camí propi del nostre Sínode Diocesà».

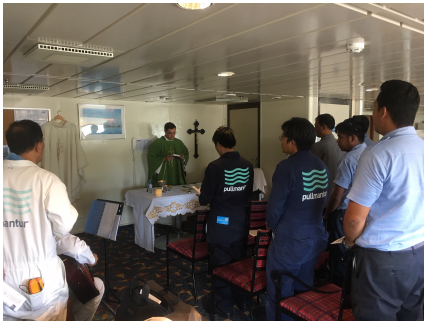
Aquest esdeveniment eclesial que implica tota la diòcesi, permetrà estudiar i reflexionar els problemes relatius a les parròquies i a la vida espiritual; per omplir-nos de coratge i funcionar més adequadament, d'acord amb el moment històric que s'està vivint. En tot sínode sempre hi ha també la voluntat de fomentar el culte diví, esporgar els abusos i promoure la vida cristiana.

La diòcesi de Vic té una llarga tradició sinodal amb nombroses celebracions del Sínode, la darrera, l'any 1945 a la catedral en temps del bisbe Perelló, després dels anys de la guerra incivil.

Així doncs a inicis del segle XXI, el bisbe ens convoca –després de valorar la veu dels organismes diocesans pertinents– a escoltar, suggerir, parlar, entrar en diàleg en la vida de la diòcesi i a entendre'ns en un clima de comunió. Tindrem de fons el repte al qual ens crida el Papa Francesc a viure la santedat i la missió pròpia de l'Església. En uns moments *d'indiferència religiosa, amb una erosió constant de la cultura cristiana* com ens recorda en una carta anterior (*Aixeca't i camina*) el bisbe Romà. I ens invita a *sentir-nos interpel·lats pels nous signes dels temps*.

Qui està convidat a expressar la seva veu? Tothom que se senti cristià i estimi la diòcesi que va des de l'Anoia al Ripollès. Un cop recollides les veus dels grups, moguts per l'estimació profunda i la corresponsabilitat; esdevindran l'*instrumentum laboris* per a l'assemblea sinodal presidida pel bisbe; i d'aquí n'apareixeran unes resolucions que, acollides i referendades pel prelat en forma de decrets, ajudaran la nostra Església a caminar.

Demaneu al Senyor que aquest temps de gràcia per la vida diocesana sigui un veritable espai per a compartir, per a comunicar-nos millor i fer viu l'Evangeli en els nostres pobles!

Presents com el llevat

L'Apostolat del Mar. Església en sortida (II)

RICARD RODRÍGUEZ-MARTOS

Diaca de l'Arquebisbat de Barcelona

Delegat de l'Apostolat del Mar

Vàrem veure en el primer article com l'Apostolat del Mar amb la seva presència al port es una viva imatge d'església en sortida, d'una església que, pujant als vaixells, acollint als mariners al seu centre, essent la veu dels sense veu, va a trobar i a acollir el germà necessitat, fent de bon samarità.

Avui parlarem de la presència de l'Església a bord d'un vaixell, en la persona d'un capellà que embarca per realitzar una tasca ministerial.

Això pot succeir de dues maneres:

Embarcament puntual d'un capellà per tal de celebrar una missa normalment per als tripulants, demandat pel propi vaixell i aprofitant una escalada del vaixell a port.

Embarcament del capellà per una o dues setmanes amb la finalitat de donar assistència espiritual i sacramental tant a passatgers, com a tripulants.

En el cas dels passatgers, estarem davant una pastoral de turisme i en el cas dels tripulants, de pastoral del mar.

- Embarcament puntual d'un capellà

Pot passar que un vaixell es sol·liciti una missa, ja sigui perquè hi ha un bon nombre de mariners catòlics a bord, que ho desitgen, o perquè potser ha passat algun accident o hi ha hagut alguna defunció i la tripulació necessita un auxili espiritual.

Francesc ens diu: «Som convidats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli». (EG 20)

És una viva imatge d'«Església en Sortida», que surt de la seva comoditat, doncs tant pot ser que la missa se celebri durant el dia, com a mitja nit. El capellà portarà una motxilla amb calze i patena, llibres, crucifix, hòsties... En arribar al vaixell el conduiran a un menjador, a una saleta, al lloc que hagin triat per a celebrar la missa. Aquesta haurà estat anunciada prèviament. Els tripulants, amb les seves robes de treball, aniran acudint. En alguns casos ells mateixos ja hauran preparat els cants i condicionat un petit altar. Aquestes misses solen ser participades per grups reduïts, però amb molta devoció. Al final solen aparèixer objectes per ser beneïts.

En alguns vaixells, especialment en els de creuer, hi ha grups de fe. Aquest grups son atesos per l'apostolat del mar a distància, i se'ls envia setmanalment per e-mail un esquema de celebració de la litúrgia de la paraula i se'ls ofereix un seguiment. Tot i això, quan el vaixell esta suficient temps a port, agraeixen que un capellà faci l'esforç de pujar a bord per celebrar la missa a l'hora que sigui. Per ells un signe de que l'Església els té en compte.

- Embarcament d'un capellà per un període de 1 o 2 setmanes:

Algunes companyies de vaixells de creuer demanen la presència d'un capellà a bord durant certes setmanes a l'any, com la Setmana Santa i Pasqua, Pentecosta, el Nadal, etc.

Pensant amb els passatgers, és un servei addicional, adreçat a aquelles persones que valoren poder celebrar la seva fe, fins i tot en temps de vacances. És una pastoral de turisme en sortida, doncs no s'espera a la gent en una església, sinó que se la va a trobar allà on son: a bord d'un vaixell.

Tot i això, evidentment, l'Apostolat del Mar pensa en especial amb els tripulants, persones que passen a bord 6 o 8 mesos, treballant dur, lluny de les seves famílies, pobles o ciutats, sense assistència sacramental.

A bord d'un vaixell de creuer podem trobar 1000 o 2000 tripulants, amb els més grans fins a 3000, que provenen d'arreu del món: Àsia (Filipines, Indonèsia, Índia, etc.) Europa Oriental (Rússia, Ucraïna, Romania, etc.) Sud-Amèrica (Brasil, Argentina, Colòmbia, etc.). Això suposa també una gran barreja cultural, social i religiosa. El capellà és valorat per a tots com a «home de Déu».

El capellà es passejarà per la zona del vaixell reservada a la tripulació, per conèixer com viuen i treballen, compartirà alguns àpats amb ells i es mostrarà totalment disponible.

Celebrar missa per als tripulants no serà tasca senzilla, doncs els horaris dels tripulants són molt variats. Normalment haurà d'esser en hores nocturnes.

No es fàcil ser capellà en un vaixell. Hi haurà gent que passarà d'ell, i la resposta que rebrà no serà sempre la desitjada. Però d'altres apreciaran la seva presència. És freqüent que quan el capellà desembarca, molts tripulants li demanin que torni aviat.

Mn. Alfred Matas, capellà de Barcelona, que ha fet molts embarcaments, va escriure un llibre anomenat: *Déu també viatja en creuer* on ens explica 10 històries viscudes com a capellà de creuer. En elles el sacerdot es veu immers en situacions de vida variades on al final sempre tenim a una o diverses persones que, en ocasió d'una situació concreta busquen, conscient o inconscientment, la trobada amb Déu.

L'acció pastoral d'aquests sacerdots a bord de vaixells de creuers és sens dubte una pastoral missionera de plena actualitat.

Francesc, a EG 15, fent referència a la iniciativa de nova evangelització, empresa per Joan Pau II, diu: «... En aquesta línia, els bisbes llatinoamericans van afirmar que" ja no

podem quedar-nos tranquils en espera passiva en els nostres temples” i que fa falta passar “d’una pastoral de mera conversió a una pastoral decididament missionera”».

Anunciar la Paraula

El Mes Missioner Extraordinari

MANUEL ROIG CISTERÉ

Prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
Delegat diocesà de missions

Motivat per l'aniversari de la “Maximum illud” de Benet XV, el papa Francesc ha declarat aquest octubre 2019 Mes Missioner Extraordinari. Aquella Carta Apostòlica de fa cent anys, acabada la guerra del 1914, responia als canvis colonials i donava criteris eclesials ben evangèlics.

Li ha semblat oportú en aquest centenari difondre el seu lema d'Església «en sortida» i de «deixebles missioners». Ho hem traduït en el lema del mes i del Domund: «Batejats i enviats». *Evangelii Nuntiandi* ens deia que l'Església té aquesta missió. *Evangelii Gaudium* ens demana una conversió missionera de totes les activitats pastorals.

M'he de fer ressò del que diu el papa en relació els fruits que vol que en traguem de les vivències d'aquest més d'octubre del 2019. Els expressa en quatre punts: acollir personalment el Crist Senyor, acollir el testimoni dels sants missioners, cultivar la nostra formació i espiritualitat missionera, i, el quart punt, col·laborar amb els missioners actuals.

- 1 - Acollir el Crist en la seva Paraula i sagraments en l'Església, amb l'oració personal i comunitària.
- 2 - Rellegir la vida dels missioners sants que ens han precedit en la confessió de la fe i el martiri. Especialment els de les nostres Esglésies particulars: Pere Claver, Antoni Maria Claret, i tants altres més propers com els missioners màrtirs de finals del segle XX.
- 3 - Estudiar els texts bíblics missioners i les encícliques que prepararen i aplicaren l'*Ad Gentes* del concili Vaticà II, i fer-ne objecte de la nostra meditació espiritual.
- 4 - Motivar el batejats de les nostres comunitats, i donar-los el nostre exemple, de pregar i ajudar materialment els missioners d'avui, com fem amb el Domund, Mans Unides o altres ONGs diocesanes.

Un nen de cinc anys li deia a la professora de religió: «Estic enamorat de Jesús. Llegeixi el seu evangeli!». No és catòlic. Potser tampoc batejat. Però es sentia enviat a donar testimoni.

L'Esperit del Crist treballa en els cors, perquè els uns donin testimoni i els altres esperin la seva paraula per creure en l'Evangeli. I això arrèu del món.

El papa Francesc ens diu que som deixebles missioners. Ho és tota l'Església, tant laics com religiosos.

Sant Pau VI deia que l'Església existeix per difondre l'Evangeli. Perquè Jesús ressuscitat va dir als deixebles: «Com el Pare m'ha enviat jo us envio a vosaltres». Els comunicava la seva missió. Per al seu temps i per al nostre.

L'Església que surt a donar testimoni del Jesús de Pasqua, aquí i allà, lluny i a prop, troba les llavors del Verb que l'Esperit de Déu ha sembrat en els cors d'ells i elles.

Potser per això Jesús ens va dir que demanéssim «més segadors» al Pare, l'Amo de la vinya i del sembrat, perquè aquest és molt gran i es madur. Sant Joan Pau II observava que en aquest segle espera l'Evangeli molta més gent que en temps dels apòstols.

L'Amor de Déu regna enmig dels deixebles i ens dóna joia, generositat i esperança. Vol arribar al cor de tots i fins als extrems del món. Compta amb tots els batejats i ens envia. En aquest octubre el papa Francesc vol que en siguem més conscients i per això l'ha anomenat aquest mes missioner «extraordinari».

El Baptisme ens uneix al Crist de l'Eucaristia i la Confirmació ens porta a pentecostès, perquè el Sant Esperit ens enviï a portar la Bona Nova als pobres desvalguts arreu del món.

Al servei de l'altar

«On teniu el tresor, hi tindreu el cor»

ALBERTO MORENO-PALANCAS FERNÁNDEZ

prevere de l'arquebisbat de Barcelona

vicari de la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat

Sovint trobem que les nostres comunitats es van envellint i minvant, i que poca saba nova entra per la porta de les nostres esglésies. Com a conseqüència, una de les principals preocupacions del sacerdot, avui dia, és mirar de fer mans i mànigues per tal de poder pagar les factures de les parròquies que té encomanades; a més a més si, a tot això, anem afegint altres exigències de caire pastoral, social o, fins i tot, polític o administratiu, no trigarem a veure els efectes que això pot provocar en la vida dels mateixos preveres i de les pròpies comunitats, ja que el cansament o la tensió psicològica a la que poden veure's sotmesos els pastors pot posar en perill la qualitat de les celebracions litúrgiques, afectant-les greument, i arriscant la fe del poble fidel. Per això, per tal de tenir una acurada atenció pastoral de la comunitat cal que posem l'accent en el vèrtex que centra tota la nostra vida espiritual i moral, veient en la litúrgia la font i el principi ordenador de la vida del fidel i, encara més, del ministre ordenat. Perquè si la fe del prevere es debilita, la de la comunitat pot veure's greument afeblida.

Diu un antic adagi cristià, atribuït a Pròsper d'Aquitània: «lex orandi lex credendi», afegint-hi també en l'actualitat «lex vivendi»; és a dir, que la pregària reflecteix allò que es creu i, alhora, com es tradueix en la manera de viure. Aquest trinomi ens indica l'íntima relació que es dona entre la pregària (celebració), els continguts de la fe, i la seva vivència (la moral). Per això, quan un d'aquests elements es veu afectat, ràpidament els altres dos en pateixen els efectes. Així, doncs, cal que prestem atenció a tenir cura d'aquests tres elements en la vida del ministre ordenat, perquè sols que en trontolli un repercutirà a tota la resta. Amb això vull posar l'atenció en el fet de veure que posar en risc el sagrat, és a dir, tractar les coses santes com a ordinàries, pot portar no sols a debilitar la fe del propi ministre, sinó també, la de tota la comunitat encomanada.

Conseqüentment, si seguim els ensenyaments del Concili Vaticà II veurem com n'és de necessari tenir una cura especial per celebrar bé les accions litúrgiques i disposar-se adequadament per treure'n el millor profit (cf. SC 11 i 28), ja que si oblidem que per mitjà de la litúrgia s'exerceix l'obra de la nostra redempció (cf. SC 2), si oblidem que per mitjà de la litúrgia Crist mateix actua donant la seva gràcia santificant al poble fidel (cf. SC 6-7), llavors oblidarem l'essència del nostre ministeri i, en certa manera, de la nostra fe, perquè oblidaríem que som consagrats per fer present el Misteri de la Redempció enmig del poble.

Per tant, com a ministres ordenats, ens urgeix, veure on tenim posat el cap i el cor; de manera que la nostra vida, lliurada ja al ministeri, sigui sempre un «sursum corda», tenir el cor elevat al Senyor, una vivència permanent de la litúrgia ben celebrada; perquè, certament, «on teniu el tresor, hi tindreu el cor» (Lc 12,34), i el nostre tresor i la font del nostre ministeri és el Senyor, ja que ens ha pres per a Ell perquè es manifesti la seva glòria (cf. Jn 17,1-26); per això, cal que tinguem el cap clar i el cor ben arrelat al de Jesús, perquè si tractem el sagrat com una càrrega, sense posar-hi de debò el cor, la gràcia que es vessa serà com la pluja que cau en terra erma. Així, doncs, si volem detectar la temperatura de la nostra espiritualitat ministerial, caldrà observar el termòmetre de la nostra forma de celebrar; perquè així com pregarem (celebrarem) es podrà veure la salut de la pròpia fe i el nostre grau d'arrelament a Crist; de tal manera que, la nostra salut espiritual es manifestarà a través de la caritat pastoral, fruit directe de la Caritat vessada en els sagraments, en les accions litúrgiques.

Ens cal, doncs, tenir ben present allò realment important per al nostre ministeri: tenir fixos els ulls, el cap i el cor en la raó del nostre sacerdoti, es a dir, que en la litúrgia es fa present l'acció salvadora del Senyor. I si de debò l'estimem no voldrem traïr mai l'Amic, no voldrem traïr la font del nostre ministeri, no voldrem traïr-nos a nosaltres mateixos ni al poble que se'ns ha encomanat. Així doncs, per tal de preservar la bona salut espiritual del prevere i de les comunitats, cal celebrar bé i disposar-s'hi adequadament, a fi de rebre fructuosament la gràcia que es vessa per nosaltres i per molts.

Ja sabem, amb seguretat, que tenir cura de la nostra vida espiritual a la llum de la litúrgia no ens pagarà les factures, ni tampoc ens traurà de sobre alguns maldecaps, però sí que ens ajudarà, en acabar la jornada, a poder dir amb tota veritat: «Ara Senyor, deixeu que el vostre servent, se'n vagi en pau com ho havíeu promès, perquè els meus ulls han vist el Salvador» (Lc 2,29-30). Sí, els nostres ulls han vist l'acció de Déu en nosaltres i com, a través nostre, Ell ha santificat, un dia més, el poble fidel.

Rentar els peus

Pors i esperances

PAULA DARDER

Delegada Diocesana de Pastoral de Joventut del bisbat de Mallorca

La por és un sentiment que ha estat present dins la vida de les persones des de l'origen dels temps. És un mecanisme de defensa enfront un perill real o imaginari, present o futur.

Sembla impossible estar mancat de pors, i sembla que aquest és el temps de la por. Ja ho afirmava Ellacuría, quan explicava que les nostres societats occidentals no tenien esperança sinó por.

La joventut és l'ànima del present i el motor del futur. Però què passa quan en lloc de ser motor es paralitzen per les pors?

Sembla cert: vivim dins una societat variable, canviant, accelerada i plena de pors pels nostres joves. Por a la soledat, al futur, a no encaixar dins el motlle social, a fracassar...

Ser cristià i seguir a Crist no és cosa d'influencers. Expressar de forma pública la nostra fe, no està de moda, i ser cristià dins la societat en què vivim és tot un repte pels que som joves.

Jesús també va sentir por davant la Creu: es sentia abandonat i sol, però aquesta por no el va bloquejar perquè l'home no viu només de por sinó d'esperança. Esperança en un Déu que estima gratuïtament. La paraula de Déu ens diu que no tinguem por de seguir els anhels del nostre cor, perquè Crist és amb nosaltres.

"No perdeu la calma i confieu" (Jn 14, 1-12)

"No tinguis por, que jo sóc amb tu. No et neguitegis, que jo sóc el teu DÉU. Jo et dono força i t'ajudo, et sostinc amb la meva dreta bondadosa". (Isaïes 41:10)

El Papa convida els joves a mirar dins nostre per donar nom a les pors i, a qüestionar-nos quines són les que ens impedeixen avançar:

«No tingueu por de mirar amb sinceritat les vostres pors, reconèixer-les amb realisme i fer-les front. Pels cristians, la por mai ha de tenir la darrera paraula, sinó que ens dóna l'ocasió de realitzar un acte de fe en Déu, i també en la vida»

Escoltem el missatge de Crist que ens anima a confiar en el nostre Déu, un Déu ple d'amor per donar.

La resposta és clara: per a un creient, viure sense por és ser capaç d'estimar i confiar en un Déu sabent-nos estimats.

Reclinats sobre el pit del Senyor

L'espiritualitat missionera dels preveres

ABEL TRULLS NOGUERA

Prevere del bisbat de Solsona
Rector de la parròquia de Bellpuig

Per la col·laboració amb els bisbes, tots els preveres participem de la missió que Jesús va encomanar als apòstols abans de la seva ascensió al Cel: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20).

La missió és clara, sortir de nosaltres mateixos i, fins i tot, dels nostres pobles per «anunciar i portar al món la salvació de Jesucrist, mort i ressuscitat» (Missatge del Sant Pare per la Jornada Mundial de les Missions 2019), per tal que aquells que no el coneguin puguin fer un camí de fe, batejant-se o reincorporant-se a la vida cristiana de la comunitat, tot formant-se per rebre l'ensenyament de Crist i guardar-lo en el seu cor per portar-lo a la pràctica en el dia a dia.

Encara en l'actualitat és necessari que hi hagi preveres que responguin generosament a la crida de Déu a sortir de la seva pròpia casa, de la seva pròpia pàtria, de la seva pròpia Església local, per portar l'Evangeli a països que encara no coneixen Jesucrist o que, coneixent-lo, les comunitats tenen escassetat de preveres que celebrin els sagraments i prediquin l'Evangeli. Missió que tenen com a primordial i que han de realitzar en moltes comunitats diferents, fent-s'hi presents en la mesura del possible. Quan el Concili Vaticà II ens diu que «el do espiritual que els prevere han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació “fins a l'extrem de la terra” (Ac 1,8)» (PO 10) ens indica precisament això, que la *missio ad gentes* continuava –fa més de 50 anys– i continua sent –en ple segle XXI– una tasca imprescindible de l'Església.

Ara bé, aquesta missió amplíssima i universal de salvació resulta avui ben necessària també a la nostra pàtria, que s'està convertint en una autèntica terra de missió. La societat en la qual vivim està en constant canvi, amb una direcció clara vers la secularització. No ho podem negar, la nostra estimada Catalunya s'allunya del cristianisme. Ho hem d'acceptar! Malgrat tot, no podem renunciar a la nostra missió que, com a preveres, se'ns ha confiat: comunicar a tothom la veritat de l'Evangeli, santificar el poble de Déu amb la celebració del sagraments i conduint-lo en l'Esperit Sant a cultivar la vocació universal a la santedat amb la caritat i llibertat autèntiques del Crist ressuscitat

(cf. PO 4-6). És més, cal que prioritzem aquesta missió per sobre d'altres tasques que, tot i ser interessants i moltes vegades urgents, ens allunyen de l'objectiu principal.

En la nostra espiritualitat missionera hem de reconèixer que els preveres no som els únics missioners enviats per Jesús. El mateix Concili Vaticà II ho reconeix dient que «no hi ha, doncs, cap membre que no tingui part en la missió de tot el Cos, ans cada un ha de santificar Jesús en el seu cor, i donant testimoniatge a favor de Jesús per esperit de profecia» (PO 2), i continua dient que «els preveres han de reconèixer i de promoure sincerament la dignitat dels laics i la responsabilitat pròpia, que els correspon en la missió de l'Església». Tot batejat és missioner. El Papa ens ho recorda amb el lema d'aquest mes extraordinari missioner, «Batejats i enviats: l'Església de Crist en el món». Cal, doncs, una conscienciació per la nostra part que ara i en la nostra terra, més que mai, hem de confiar amb els laics, hem de voler acceptar la missió que el mateix Senyor els confia, i posar-nos a treballar tots junts amb la mateixa direcció missionera.

En ocasió d'aquest mes extraordinari missioner seria bo que tots nosaltres, els preveres, ens preguntéssim com vivim l'enviament missioner que rebem de Jesús i que el Sant Pare ens recorda amb aquest mes extraordinari. Cal que la celebració d'aquest mes extraordinari ens ajudi a retrobar el sentit missioner de la nostra vocació sacerdotal per tal que no ens succeeixi a nosaltres, allò que el Papa Francesc alerta als agents pastorals a *Evangelii Gaudium*: «molts agents pastorals desenvolupen una mena de complex d'inferioritat que els duu a relativitzar o amagar la seva identitat cristiana i les seves conviccions. Es produeix llavors un cercle viciós, perquè així no són feliços amb el que són i amb el que fan, no se senten identificats amb la seva missió evangelitzadora, i això afebleix la donació. Acaben ofegant la seva joia missionera en una mena d'obsessió per ser com tothom i per tenir el que posseeixen els altres. Així, les tasques evangelitzadores es tornen forçades i s'hi dediquen pocs esforços i un temps limitat» (EG 79).

Si «tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús» (EG 120), els nostres esforços sacerdotals més grans cal que es dirigeixin en aquesta direcció: en anunciar l'amor de Déu i en fer-lo present a través del nostre testimoni. En la mesura que els nostres presbiteris i les comunitats cristianes que tenim confiades siguin cada vegada més llocs d'encontre entre persones enceses totalment per l'Amor de Déu, esdevindrem més missioners amb el nostre testimoni, perquè «tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35).

Un bisbe ens parla

El Concili Provincial Tarraconense fa 25 anys

+ SALVADOR GIMÉNEZ VALLS

Bisbe de Lleida

El dia 8 de setembre de 1994 va ser convocat amb goig el Concili Provincial Tarraconense. Aquesta era l'expressió que van utilitzar els bisbes en el Decret de Promulgació de les resolucions conciliars al juny de 1996.

Des de gener a juny de 1995 van tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès les sessions de treball dels membres, elegits i nomenats per aquesta finalitat, de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. La cloenda es va celebrar a l'Església Catedral Metropolitana de Tarragona, seu primada, en la Solemnitat de la Pentecosta, dia 4 de juny del mateix any. Bisbes, sacerdots diaques, religiosos, agents de pastoral i laics en general van dialogar sobre els diversos temes que preocupaven a l'Església i que se centraven en un focus comú: com evangelitzar, presentar a Jesucrist, a la societat actual. En el Prefaci del document final es pot llegir: "Constatem, amb l'alegria que és fruit de l'Esperit Sant, que el Concili que hem celebrat ha estat una joiosa experiència de comunió eclesial, arrelada en la mateixa comunió trinitària del Pare, el Fill i l'Esperit Sant".

Amb seguretat molts de vosaltres us recordareu d'aquell esdeveniment que es va viure amb molta intensitat per part de totes les comunitats catòliques. Alguns van participar-hi activament, altres van donar el vostre suport i tots van demanar en les vostres oracions al Senyor pels bons fruits del Concili que tots rebíem com un regal i com un repte. Vagi per davant l'agraïment actual als protagonistes d'aquell moment i, per descomptat, el desig de no oblidar mai les resolucions i l'entusiasme que va generar a les nostres diòcesis. Es pot pensar que molts dels cristians actuals no van viure i no recorden aquest Concili. Alguns opinaran que és una cosa del passat amb poca incidència en el present. Però no; aquella experiència eclesial va ser molt important, és part de la nostra història de fe i, després de la seva lectura, s'observa que conté una gran quantitat d'intuïcions amb grans possibilitats per atendre l'evangelització del present. Els responsables actuals de les nostres diòcesis estem obligats a informar i revitalitzar els continguts conciliars per a totes les comunitats cristianes.

Durant aquest curs celebrem, per tant, el 25 aniversari dels treballs i de la clausura del Concili. És un període de temps que ens permet valorar millor el que va significar aquell esdeveniment. El seu record coincideix en la nostra diòcesi amb un temps de reflexió i de preparació d'un nou Pla Pastoral. Pot ser molt útil per a la pròpia reflexió i per enfortir algunes línies pastorals que allà es contenen. Donarem informació sobre determinades

activitats i celebracions que s'organitzen amb motiu d'aquest aniversari. Us convidem a participar-hi.

Acabo aquesta primera aproximació assenyalant els títols dels quatre grans temes que van ser objecte de 170 resolucions: I Anunciar l'Evangeli a la nostra societat. II La Paraula de Déu i els sacraments en les nostres Esglésies. III La sol·licitud pels més pobres i marginats. IV La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies. La publicació d'aquests temes anava acompanyada per un Decret de Promulgació, signada per tots els bisbes amb seu a Catalunya, un Prefaci a les resolucions i un Missatge final del Concili que, dirigit pels pastors a tot el Poble de Déu, acabava amb aquesta frase: "Voldríem que a tots els arribés l'alenada d'aire fresc que l'Esperit suscita en les nostres Esglésies".

EL BON PASTOR

